

Jeví se tudíž stížnosti obou st-lů, vytykající jedině nedostatek zákonného podkladu pro předpis dávky, bezdůvodnými, pročež byly zamítnuty.

č. 2607.

Policejní právo trestní: Za dodržování pracovní doby podle zákona č. 91/1918 odpovídá zaměstnavatel neb osoba, kterou majitel podniku zmocnil, aby určovala pracovní dobu.

(Nález ze dne 5. září 1923 č. 14.802).

V ě c: Julius W. v D. K. proti zemské správě politické v Praze stran přestupku dle zákona o osmihodinové době pracovní.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadu řízení.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím nebylo vyhověno odvolání st-le z trestního nálezu 1. stolice, jímž st-l byl uznán vinným přestupkem § 8 zák. z 19. prosince 1918 č. 91 Sb., ježto v továrně fy. W. a synové v D. K., jejíž ředitelem jest st-l, bylo pracováno přes čas bez úředního povolení; nař. rozhodnutí bylo odůvodněno pouze poukazem na to, že skutková povaha přestupku jest zjištěna.

O stížnosti, rozhodnutí toto nařikající pro vadnost řízení a mylné právní posouzení věci, uvážil nss:

Stížnost nebéře nař. rozhodnutí v odpor, pokud jde o otázku objektivní skutkové povahy přestupku § 8 cit. zák., nepopírajíc, že v podniku fy. W. a synové bylo pracováno přes čas proti předpisu zákona; namítá však ve směru subjektivním, že st-l není odpovědným za překročení zákonné doby pracovní, ježto není ani majitelem firmy, ani technickým ředitelem, kteří jedině jsou odpovědni za dodržení pracovní doby, a kteří nařizují, kdy a jak dlouho se v továrně pracuje; st-l jest prý pouze komerčním ředitelem, a nemá ingerenci na technické vedení závodu.

St-l ve svém odvolání uváděl, že pokuta může býti snad uložena fě. W. a synové, nikoliv jemu; tím zřejmě chtěl namítati, že nikoliv on, nýbrž někdo jiný jest odpovědným za překročení pracovní doby.

Žal. úřad však k této otázce nezaujal stanoviska.

Zákon č. 91 z r. 1918 činí, jak vysvítá z jeho ustanovení, zejména §§ 2, 3, odst. 1, 12, odst. 4, za dodržení pracovní doby odpovědným zaměstnavatelem. Z povahy věci plyne, že odpovědnost ta stihá i toho, kdo jest majitelem podniku zplnomocněn, aby určoval pracovní dobu. Mělo proto býti úřadem bezpečně zjištěno, kdo nařídil, aby se pracovalo přes čas, resp. komu ve smyslu § 6 cit. zák. náleželo, aby opatřil povolení úřadu k práci přes čas nebo kdo v tomto směru živnostenskému úřadu jako odpovědný zástupce firmy byl ohlášen.

Okolnosti tyto však nebyly zjištěny, ačkoliv nález, kterýmž se obviněnému ukládá trest, předpokládá, že odsouzený za překročení zákonného předpisu osobně jest odpovědným. Pouhá okolnost, že st-l jako ředitel továrny se dostavil k úřednímu výslechu místo předvolaného majitele továrny, nestačí k zjištění této odpovědnosti a odsuzující

výrok postrádá tedy ve směru subjektivním dostatečného základu; bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti pro vadnost řízení.

Č. 2608.

Stavební právo (Praha): * Otázku, zda navržená stavba je novostavba, přístavba neb přestavba, která podle § 14 stav. řádu vyžaduje předchozího stanovení čáry stavební a výše rovinné, přísluší řešiti úřadu stavebnímu povolánému rozhodovati o žádosti za povolení ke stavbě.

(Nález ze dne 5. září 1923 č. 14.881.)

Věc: Obec hlavního města Prahy proti ministerstvu železnic v Praze (komisař Dr. Ant. Habenicht) stran stavebních úprav v nádražní budově a placení stavební taxy.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud jím žal. úřad vydal výrok o povinnosti stavebníka k postupu pozemku k ulici a o povinnosti platiti stavební taxu, zrušuje se pro nezákonnost, v ostatním se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Při požáru, jenž dne 9. dubna 1921 vznikl na Masarykově nádraží v Praze, shořela dřevěná konstrukce střechy na budově pro příjezd vlaků.

Min. železnic, aby získalo vhodné místnosti pro občasné ubytování účastníků železničních kursů a členů železniční rady, pojalo úmysl zřídit při rekonstrukci střechy v půdním prostoru 19 místností, jichž by se užívalo za noclehárny, při čemž místnosti směrem do dvora položené projektovány byly s normálními podokenními parapety a obyčejnými okny, kdežto okna místností v uličním traktu měla býti zřízena na způsob atelieru, aby se vzhled budovy z ulice nelišil nikterak od staré úpravy střechy.

Výnosem z 21. května 1921 prohlásilo min. žel., že proti projektu není s odborného stanoviska stavebně železničního námitek, a požádalo zsp-ou v Praze, aby o projektu provedla příslušné jednání ve smyslu ustanovení § 22 nař. býv. min. obchodu z 25. ledna 1879 č. 19 ř. z. a aby, nebude-li proti projektu námitek, udělila ex commissione stavební povolení pro navrhované úpravy.

Při komisi nařízené zsp-ou namítali zástupci pražské obce a státní regulační komise, že platná regulační čára jde přes budovu ve vzdálenosti as 11 m od nynější uliční zdi, a že následkem toho projektované zřízení nocleháren, jež jest vlastně částečnou nástavbou třetího patra, bude uskutečněno z části na příštím uličním pozemku. Z důvodů toho neměla by prý vlastně dle platného stavebního řádu ona nástavba býti povolována, ale jmenování přes to nečiní námitek proti provedení navrhovaných úprav, když dráha postoupí bezplatně obci pozemek, jenž dle platné regulační čáry připadne k Havlíčkově ulici, a když tento závazek dráhy bude knihovně zajištěn. Dále žádali zástupci obce, aby dráha vzhledem k tomu, že projektovanou nástavbou získá se plocha